

Rapport

Rapport over een klacht over de politie eenheid Noord-Holland.

Datum: 18 november 2013

Rapportnummer: 2013/169

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de wijkagent van de politie Noord-Holland zich partijdig heeft opgesteld in het conflict dat hij heeft met zijn burens. Met name klaagt hij erover dat de wijkagent omstreeks mei of juni 2010 in verband met deze kwestie zijn werkgever heeft gebeld. Verder klaagt verzoeker erover dat de wijkagent onvoldoende tijd heeft gemaakt om met hem en/of zijn gezin over de zaak te spreken. Tenslotte klaagt verzoeker erover dat de wijkagent in januari 2012 opnieuw de politie bij hem langs heeft gestuurd en heeft laten dreigen om contact te leggen met zijn werkgever.

Bevindingen

Algemeen

Sinds 2009 zijn verzoeker en zijn gezin verwickeld geraakt in een conflict met de burens. Eén van de kwesties is dat de buurman volgens verzoeker asbestplaten in zijn tuin heeft gegoooid.

Op advies van een medewerker van de Milieudienst en een medewerker van de gemeente plaatste verzoeker in mei 2010 een camera gericht op de ingang van zijn doorloop.

De burens deden bij de politie een melding over de camera. In mei 2010 ging wijkagent G. bij de burens langs om hierover te praten. Op 22 juni 2010 kwam de wijkagent bij verzoeker thuis langs.

Op 24 juni 2010 kreeg verzoeker via zijn leidinggevende te horen dat de wijkagent G. haar had gebeld in verband met de camera en de kwestie met de burens.

Op 28 juni 2010 is de wijkagent bij verzoeker langsgekomen. Nadat zij samen de camera hadden bekeken, verplaatsten zij de camera iets.

Op 12 januari 2012 kwam politieambtenaar H. namens de wijkagent G. langs in verband met de camera. Deze deelde verzoeker mee dat de camera verplaatst moest worden om een proces-verbaal te voorkomen.

Op 30 januari 2012 diende verzoeker een klacht in bij de toenmalige regiopolitie Zaanstreek-Waterland. Op 29 augustus 2012 achtte de toenmalige korpsbeheerder de klacht over het benaderen van de werkgever gegrond. Ten aanzien van de klacht dat de wijkagent geen tijd voor hen had vrijgemaakt onthield hij zich van een oordeel.

Visie verzoeker

Verzoeker vindt het schandalig dat de wijkagent G. naar zijn werkgever heeft gebeld en heeft gesproken over de burens- en camera kwestie. De wijkagent is in mei 2010 wel bij de

buren langs geweest om te praten over de camera maar vervolgens niet direct bij hem. Toen de wijkagent op 22 juni 2010 bij hem langskwam, verliep het gesprek zeer stroef. Omdat zijn vrouw ziek was, vroeg hij de wijkagent of hij op een later tijdstip bij hem langs kon komen om te praten over de camera. De wijkagent weigerde dit en intimideerde hem door te zeggen dat hij zijn werkgever zou bellen, proces-verbaal zou opmaken en dat hij hem uit zijn functie kon laten zetten, of woorden van die strekking. Vervolgens kreeg verzoeker op 24 juni 2010 van zijn leidinggevende te horen dat de wijkagent haar twee keer had gebeld over de kwestie, ook voordat hij op 22 juni 2010 bij hem thuis was geweest. Hij nam direct contact op met de wijkagent om hierover een afspraak te maken, maar die deelde hem mee geen tijd te hebben. Pas op 28 juni 2010 is de wijkagent bij verzoeker langsgekomen. Nadat zij samen de camera hadden bekeken, verplaatsten zij de camera iets. De wijkagent zei toe dat hij verzoekers werkgever zou bellen om te zeggen dat alles in orde was maar heeft dit nooit meer gedaan. Zijn leidinggevende heeft zelf nog naar de wijkagent gebeld om te vragen of het nu opgelost is.

Verzoeker meent dat er niet serieus naar zijn klacht is gekeken en wat voor impact het handelen van de wijkagent heeft gehad op zijn reputatie op het werk. De wijkagent had zijn werkgever helemaal niet mogen bellen! Het contact tussen de wijkagent en zijn werkgever heeft nadelige gevolgen gehad voor zijn functioneren, nu er een negatief beeld over hem is ontstaan en er wel eens grapjes of insinuaties over worden gemaakt. Dit terwijl hij al 40 jaar bij zijn werkgever werkte zonder enige problemen. De korpsbeheerder geeft weliswaar toe dat door de wijkagent fout is gehandeld, maar verbindt hier geen maatregel aan en geeft ook nog eens aan dat de wijkagent goede bedoelingen had. Verder geeft de korpsbeheerder geen oordeel over de klacht dat de wijkagent geen tijd heeft genomen om met hem en zijn gezin te spreken. Verzoeker is van mening dat de wijkagent absoluut geen goede intenties had, zoals de korpsbeheerder stelt. Volgens verzoeker is de wijkagent partijdig en goed bevriend met zijn burens. Hij noemt hen bijvoorbeeld bij de voornaam. Verder blijkt deze partijdigheid onder meer uit het feit dat de wijkagent niet bij verzoeker thuis wilde langskomen. De reactie van de korpsbeheerder was dan ook in tegenstelling tot hoe verzoeker en zijn vrouw het klachtgesprek met een klachtbemiddelaar en zijn collega hadden ervaren. Dat was een goed gesprek waarin de agenten begrip toonden voor de situatie. De inhoud van de brief van de korpsbeheerder doet geen recht aan de impact die het handelen van de wijkagent op hem heeft gehad. Hij vindt dat het onderzoek door de politie niet goed is uitgezocht. Hij maakt zich zorgen dat de wijkagent elk moment zijn werkgever opnieuw kan bellen. Verzoeker wil geen gesprek met hem aangaan maar hoopt met de klacht te bereiken dat de wijkagent zijn werkgever niet meer belt en dat hij hier ook geen zorgen om hoeft te maken. Hij en zijn gezin willen niets meer met de wijkagent te maken hebben. Verzoeker vindt dat de wijkagent uit zijn functie gezet moet worden of geschorst moet worden.

Visie politie

De politiechef van de politie eenheid Noord-Holland (die met ingang van 1 januari 2013 verantwoordelijk is) liet weten het eerder door de korpsbeheerder van de politie Zaanstreek-Waterland ingenomen standpunt te volgen. Deze is van mening dat de handelswijze van de wijkagent met betrekking tot het benaderen van de werkgever van verzoeker, hoewel mogelijk met goede bedoelingen, niet correct is. De zaak die tussen verzoeker en zijn burens speelt, geeft geen aanleiding hiertoe. Hij acht deze klacht dan ook gegrond. Ten aanzien van het niet terugbellen door de wijkagent en het geen tijd vrij maken, onthield hij zich van een oordeel omdat de lezingen van verzoeker en de wijkagent in deze volkomen verschillend zijn.

Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman liet de politiechef weten dat de goede bedoelingen van de wijkagent erin gelegen waren dat hij het nodig achtte de werkgever te bellen omdat verzoeker zich in het burencollict als ambtenaar opstelde en allerlei ambtenaren van de gemeente en de milieupolitie valse meldingen zou doorgeven. Verder liet de politiechef weten dat de uitkomst van de klachtbehandeling door de klachtencommissie en het oordeel van de toenmalige korpsbeheerder aan de betrokken wijkagent is teruggekoppeld door zijn leidinggevende.

Verklaring wijkagent

De wijkagent G. verklaarde het volgende voor zover van belang. Tussen verzoeker en de burens was een conflict begonnen vanwege het verwijderen en opruimen van asbest door de burens. Volgens verzoeker had de buurman asbest gedumpt op zijn terrein. Verzoeker heeft sindsdien allerlei instanties als de milieudienst, de bouwdienst en woningtoezicht ingelicht over het probleem en het bouwen van een nieuwe schuur door de burens.

Hij kende de burens omdat hij een aantal keren, zo ook op 22 juni 2010 bij hen thuis was geweest om hen te kalmeren in dit conflict. De buurman stond al een tijdje op ontploffen vanwege de kwestie met de burens en dan met name vanwege het plaatsen van de camera. Nadat hij op 22 juni 2010 bij de buurman was geweest om hem te kalmeren, ging hij vervolgens naar het huis van verzoeker. Zijn bedoeling was om te proberen te bemiddelen en te de-escaleren. Daarnaast wilde hij de camerakwestie oplossen door aan te geven dat de camera iets gedraaid moest worden richting hun eigen erf. Door zijn jarenlange ervaring als politieagent kon hij zien dat de camera inderdaad teveel op het terrein van de burens gericht stond.

Het gesprek op 22 juni 2010 was zijn eerste kennismaking met verzoeker en zijn gezin. Eerder was hij vanwege de meldingen van de buurman wel bij hun langs geweest om te praten maar zij waren telkens niet thuis. Hij had een keer gebeld en een keer een briefje achtergelaten dat hij was langs geweest. Het gesprek ging heel erg moeizaam. Verzoeker en zijn vrouw wilden totaal niet meewerken en schreeuwden. Daarom beëindigde hij het gesprek door de familie uit te nodigen om een keer langs te komen bij zijn spreekuur om verder over de kwestie te praten. De wijkagent verklaarde niet te herinneren dat hij gezegd

of bedreigd had contact op te nemen met verzoekers werkgever.

Na het gesprek had hij contact opgenomen met verzoekers werkgever. De reden hiervoor was om te bekijken of het nodig was om een zorgmelding te doen, omdat hij instinctief (door zijn ervaring als wijkagent) de indruk kreeg dat het niet helemaal goed ging met het gezin. Hij had ook eerder, waarschijnlijk via de buurman, informatie gekregen dat verzoeker al een tijd thuis ziek zat. Hij had verzoekers leidinggevende vervolgens verteld over het conflict met de burens, zijn visie daarop (het doen van valse meldingen door verzoeker over zijn burens), de camerakwestie en hij had zijn zorgen geuit over het gezin. Dit deed hij wel vaker bij dit soort situaties om escalatie te voorkomen. Hij beseft dat het bellen naar een werkgever een zwaar middel is. Terugdenkend zou hij het niet weer zo doen. Hij zou nu een zorgmelding neerleggen bij de verantwoordelijke instanties en kijken wat daarmee gebeurt.

Tijdens het onderzoek legde de Nationale de wijkagent de verklaring voor van verzoekers leidinggevende, zoals afgelegd tijdens de interne klachtbehandeling bij de politie. Deze verklaarde dat zij het gesprek met de wijkagent hoogst ongepast vond en dat zij het niet nodig achtte om maatregelen te treffen ten aanzien van verzoeker. De wijkagent gaf aan dat hieruit af te leiden is dat zijn vragen aan de leidinggevende niet zijn overgekomen als een uiting van zorg, maar als het melden van bepaald gedrag van verzoeker in het conflict met de burens. Hij beseft nu dat het gesprek anders kan zijn overgekomen dan hij had bedoeld.

De wijkagent is het niet eens met verzoekers stelling dat hij voor hen niet bereikbaar was in die periode omdat hij als wijkagent altijd telefonisch bereikbaar is ofwel beschikbaar via het spreekuur. Zijn ervaring is juist het tegenovergestelde; verzoeker en zijn gezin zijn erg op zichzelf en communicatie met hen is bijna niet mogelijk. Ook de collega die nu in deze voor hem waarneemt, heeft volgens hem die ervaring. In januari 2012 was genoemde collega opnieuw bij verzoekers lang geweest voor de camera omdat hij (G.) had gezien dat die nog steeds niet goed hangt.

Tijdens de hoorzitting bij de klachtenadviescommissie is hem geadviseerd om zich terug te trekken als wijkagent op deze zaak, hetgeen hij gedaan heeft. Hij beseft dat zijn actie en goede bedoelingen, zorg om de familie, anders overgekomen zijn dan bedoeld. Hij wil hiervoor zijn excuses aanbieden aan verzoeker en zijn gezin. Dat verzoeker verwacht dat hij gestraft of geschorst wordt, begrijpt hij echter niet.

Reactie verzoeker

Verzoeker vindt het vreemd dat de buurman gekalmeerd moest worden door de wijkagent terwijl hij en zijn gezin met het probleem van de asbestplaten geconfronteerd waren. Het feit dat de wijkagent meerdere keren bij de burens was langs geweest en niet direct bij hen, bevestigt bij hem de indruk van een partijdige wijkagent. Hij heeft nooit een briefje van de

wijkagent gezien dat hij was langs geweest.

Verzoeker blijft erbij dat de wijkagent hem bij het gesprek op 22 juni 2010 heeft gedreigd met bellen naar zijn werkgever. Toen hij op 24 juni 2010 door zijn leidinggevende werd geroepen, vertelde deze hem dat de wijkagent haar twee keer gebeld had voor het gesprek van 22 juni 2010. Verder had de wijkagent tijdens dat gesprek gedreigd met een dagvaarding en het uit zijn functie zetten. De mededeling van de wijkagent dat hij zijn werkgever had gebeld vanwege een zorgmelding gelooft hij niet aangezien er in zijn gezin nog nooit sprake is geweest van zorg en het in deze gaat om het dumpen van asbest door de burens in hun tuin. De wijkagent had beter moeten weten dan zijn werkgever te bellen, waardoor er nu een onuitwisbare smet op zijn functioneren bij de gemeente staat. Het excuus van de wijkagent kan hij dan ook niet accepteren. Hij blijft erbij dat er maatregelen tegen de wijkagent getroffen moeten worden.

Relevante stukken

Extract unit ondersteunende zaken en klachtbemiddeling vermeldt het volgende voor zover van belang: " (...) Leidinggevende van dhr. K. (verzoeker; N.o.) (...) over de situatie geïnformeerd. Zij was zeer tevreden met de uitleg. Gaf nog wel aan dat zij zich verbaasd had over het eerdere gesprek met de wijkagent, hetgene zij bij nader inzien ongepast vond. Zij had dan ook geen maatregelen getroffen t.a.v. de heer K. (...) ".

E-mail van 6 februari 2012 van wijkagent G. aan de klachtbehandelaar vermeldt het volgende voor zover van belang: " (...) Camera gericht op burens. APV strafbaar feit en deze burens sturen constant allerlei instanties naar de burens omdat zij menen dat zij overtredingen plegen. Er zijn hierdoor inderdaad enkele maanden geleden contacten gelegd met de chef van deze ambtenaar. Mede ook omdat deze ambtenaar allerlei ambtenaren van de gemeente /milieupolitie etc. valse meldingen geeft. Ze geven zelfs toe dat zij bezig zijn de privacy van hun burens door de camera opzettelijk te schenden. (...) Samengevat moest ik toen dus wel contacten leggen met de (werkgever: N.o.) om ernstige escalatie van dit conflict te voorkomen. (...) ".

Beoordeling

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat de overheid zich onpartijdig opstelt en zonder vooroordelen handelt. Dit houdt in dat overheidsinstanties zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Een strikt onpartijdige houding van de wijkagent in de contacten met burgers, die verwikkeld zijn in een burensconflict, voorkomt dat de wijkagent deel uit gaat maken van het conflict, hetgeen een escalerende werking kan hebben op de verhoudingen.

Allereerst hecht de Nationale ombudsman er waarde aan op te merken dat hij het betreurt dat de verhoudingen tussen verzoeker en de wijkagent zodanig verslechterd zijn, dat

verzoeker niet met de wijkagent wil praten over de situatie en dat verzoeker zelfs het ontslag van de betreffende wijkagent eist. Wanneer er sprake is van een vertrouwensbreuk kan een persoonlijk gesprek met elkaar het begin zijn om te werken aan herstel van contact en herstel van vertrouwen. De Nationale ombudsman is zich daarom terdege van bewust dat met dit schriftelijk onderzoek geen oplossing wordt geboden voor de vertrouwensbreuk.

De Nationale ombudsman overweegt als volgt. Alles overziend staat voor hem voldoende vast dat de wijkagent tijdens het gesprek op 22 juni 2010 heeft aangegeven dat hij zou bellen met verzoekers werkgever en dat hij vervolgens verzoekers werkgever heeft gebeld in verband met het burencolliciet en de camerakwestie en niet zozeer vanwege een eventuele zorgmelding. Zowel de verklaring van verzoekers leidinggevende als de verklaring van de betrokken wijkagent zoals afgelegd tijdens de interne klachtbehandeling en de verklaring van de politiechef over wat de goede bedoelingen van de wijkagent waren, onderschrijven dit. Het getuigt niet van een onpartijdige en professionele opstelling om een dergelijke aanpak te hanteren als bemiddeling in een burencolliciet. Deze kan niet anders dan escalerend werken. Wanneer de wijkagent moeite had met de opstelling van verzoeker en over eventuele valse meldingen over zijn burencolliciet had hij dat moeten bespreken met verzoeker in plaats van de werkgever van verzoeker te bellen. De wijkagent heeft tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaard dat zijn goede bedoelingen waren gelegen in zijn zorgen om het gezin. De Nationale ombudsman komt dit echter gelet op het voorgaande niet geloofwaardig over. Ook de omstandigheid dat de wijkagent een periode later een collega naar het huis van verzoekers stuurde omdat hij had opgemerkt dat de camera niet goed hing, bevestigt bij de Nationale ombudsman de indruk dat het de wijkagent meer te doen was om de camerakwestie dan om zijn zorgen over verzoeker en zijn gezin. Indien het laatste het geval was, is het immers vreemd dat het is gebleven bij het bellen naar de werkgever. De Nationale ombudsman kan zich dan ook voorstellen dat de verklaring van de wijkagent over zijn goede bedoelingen door verzoeker niet te accepteren is en dat de reactie van de korpsbeheerder bij verzoeker geen recht doet aan zijn boosheid. Temeer nu de reactie geen melding doet van een eventuele terugkoppeling aan de betrokken wijkagent (zoals die blijkbaar wel is gedaan) of een ander gebaar. Al met al een ongelukkige reactie van de korpsbeheerder. Of de partijdigheid van de wijkagent zich heeft geuit in het geen tijd hebben voor de verzoekers ofwel geen afspraak met hen willen maken, hierover staan de lezingen tegenover elkaar. De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt dan ook van het geven van een oordeel, hoewel voor hem vaststaat dat de relatie tussen verzoeker en de wijkagent dusdanig verstoord is dat hij zich kan voorstellen dat de communicatie over het maken van een afspraak niet vlekkeloos is verlopen. Al met al is de Nationale ombudsman van oordeel dat de wijkagent heeft gehandeld in strijd met het vereiste van onpartijdigheid.

De onderzocht gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de politie eenheid Noord-Nederland is gegrond wegens strijd met vereiste van onpartijdigheid